

[Niels Mørk.]

virker denne skarpe pensionsgrænse både arbejds- og revalideringshæmmende. Nu foreslås det for samtlige 3 pensionsstørrelser, at pensionsretten bevares, så længe invalidens personlige arbejdsindtægt ikke vedvarende overstiger et beløb svarende til det dobbelte af grundbeløbet for enlige, det vil sige et beløb på omkring 10.130 kr. årligt.

En anden af lovforslagets nydannelser går ud på, at personer med alvorlige høreskader kan opnå invaliditetsydelse. Selv om disse medborgere stort set er i stand til at udføre erhvervsarbejde, er de i mange forhold sat uden for samfundet på grund af deres skade. Ud over de betydelige sociale følger, som invaliditeten medfører for disse mennesker, er det sådan, at mange af dem ofte erhvervsmæssigt er placeret på væsentligt lavere trin på arbejdspladsen, end deres uddannelse og evner betinger, og dertil kommer, at de faktisk er udelukket fra at avancere til højere stillinger. Jeg er meget glad for, at ministeren også har tænkt på denne gruppe af medborgere.

Med hensyn til de store merudgifter, som lovforslagene vil betyde for staten — efter en overgangsperiode omkring $\frac{1}{4}$ milliard kroner — er forholdet det, at dækning herfor kun kan hentes ét sted, nemlig hos skatteyderne, og jeg går da ud fra, at de partier — og det er forhåbentlig alle — som vil være med til at gennemføre denne hårdt tiltrængte forbedring af vore invaliderede medborgeres forhold, også vil forpligte sig til at skaffe dækning for merudgiften.

Forslaget til lov om folkepension har jeg ingen bemærkninger til; det er jo en naturlig konsekvens af invalidepensionsloven.

Sluttelig vil jeg advare imod at tro, at invalidepensionisternes forhold er løst én gang for alle med disse loves vedtagelse; det vil ikke være tilfældet. Men der er så store fremskridt i denne reform, at det er med stor glæde, jeg på mit partis vegne kan takke ministeren for lovforslagene og anbefale dem til velvillig behandling i det høje ting.

Søren Andersen: Disse lovforslag følger den linje, som et nedsat embedsmandsudvalg har anlagt, og de søger i det hele

taget at indfri de forventninger, som er skabt i befolkningen i forbindelse med de senere års drøftelse af de invalides forhold. Her er det slået igennem, at man må anlægge det hovedsynspunkt, at ydelsen til den invaliderede skal afpasses efter arbejdsmarkedet, det arbejdsmarked, som vedkommende mere eller mindre er, skal vi sige forhindret i at deltage i, i stedet for at være afpasset og afstemt efter folkepensionen. Folkepensionisterne har jo trukket sig ud af arbejdsmarkedet. I øvrigt er invaliderne ofte yngre mennesker, og det er naturligt at gå ud fra, at de har samme behov som de øvrige i de aldersgrupper, de tilhører. Derfor den moderne tankegang om at yde dem kompensation i stedet for at dække deres rent sociale behov.

Det var vel ikke absolut nødvendigt at udskille de invalideredes forhold i et selvstændigt lovforslag, men når man nu har gjort det, ser vi med tilfredshed på formen, hvori det sker. Grundydelsen bliver stadig den samme som for folkepensionen, og oven på den bygges der en række forskellige ydelser. Venstre erfarer også med tilfredshed, at embedsmændene har haft øje for, at der med denne reform faktisk var behov for en mere lokalt præget administration, altså en decentralisering af administrationen, men at man ikke vil foreslå det under hensyn til det arbejde, som skal foretages for at skabe en ny socialreform, navnlig en decentralisering af behandlingen af de sociale forhold.

Det er også klart, at synspunktet om revalidering har haft indvirkning på ansættelsen af ydelser og bidrag til de invaliderede, og det er ganske givet, at revalideringsmuligheder og den gode beskæftigelse, den stigende levestandard har været medvirkende til at bane vej for disse synspunkter. Man har jo ikke turdet anlægge ydelsen anderledes, end at den i alt må være af samme størrelsesorden som den ufaglærtes løn. Det er jo ganske givet også begrundet i tanken og ansvaret over for revalidering, lige så vel som det ikke mindst for yngre menneskers vedkommende vil dreje sig om et længere interval, inden de falder ind under den egentlige invalidelovgivning.

Der indføres en gradueret invalidepension bestående af tre pensionsstørrelser, som den invaliderede er berettiget til alt